

Hogyan élünk ebben a világban?

János 17,15.

Bevezetés

Keresztény emberként tk. jól el vagyunk ebben a világban. Ne tagadjuk: élvezzük civilizációnk, kultúránk kényelmét és azok minden vívmányát. És egészen addig így van ez, amíg nem szembesülünk a valósággal. Azzal, hogy a világ, amelyben élünk, minden kényelme, szépsége és látszólagos békéje mögött mennyi hazugság, mocskok, mennyi igazságtalanság feszül. Mennyi gyalázatos bűnre, erkölcstelenségre, képmutatásra, kizsákmányolásra, szépen csengő, de valójában üres közhelyekre és gyűlöletre épül fel az a kultúra, amely felsőbbrendűnek tartja magát minden más kultúránál, és ezért pökhendi göggel akarja még most is az észet osztani a világban. **Ne szépítsük a dolgot:** az a világ, amelyben Krisztust követő emberként élünk **NEM** Isten barátja, hanem Isten **ELLENSÉGE**.

S mert így van, ezért komoly kérdésként kell, hogy felmerüljön bennünk: **Krisztus követőjeként, ha még komolyan vesszük önmagunkat, hogyan élünk a bennünket körülvevő világban?** Hogyan tekintünk azokra az emberekre, akik között élnünk kell? Miként tekintünk a kultúránkra, a társadalomra, a politikára, a munkatársainkra? Arra a lelki- és erkölcsi közegre, amelyben nap mint nap léteznünk kell?

Szeretném a figyelmetek Krisztus főpapi imádságának (Jn 17) két sorára irányítani, amelyben ott van a válasz imént feltett kérdéseinkre! Nem sokkal halála előtt, tk. így könyörgött Jézus az Atyához: ***¹⁵Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. ¹⁶Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.***

(1) **Jézus szavai leleplezik a mi tanítványi kísértéseinket.** A kísértéseket, amelyek minden korban jelen voltak és jelen vannak mai a keresztény egyház, a keresztény gyülekezetek és az egyes keresztények életében.

Az első **a haszontalanság kísértése.** Hát, kik vagyunk mi? A vesztesek. Nézzetek szét: ideje lenne belátni, hogy semmik vagyunk. Súlytalanok. A kevesek, akik még ragaszkodunk valami ósdi dologhoz, amin már régen túllépett a világ. Senkit sem érdekel az üzenetünk, amit egyébként sem tudunk úgy megfogalmazni, hogy bárki legalább egy pillanatra felkapja a fejét. Egyébként is sok sebből vérzünk, és tele vagyunk bűnökkel. Emberek menjünk haza, keressünk valami hasznosabb elfoglaltságot, az utolsó meg kapcsolja le a villanyt! – **DE FIGYELJ CSAK!** Jézus értünk imádkozik: ***¹⁵Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. ¹⁶Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.*** Ha Jézus, az egyház és minden hívő Ura, úgy gondolná haszontalanok vagyunk, vajon imádkozna értünk? És figyeljünk egyházunk egyik hitvallásának szavaira is: *néha az is megesik, hogy Isten igaz ítéletével megengedi, hogy Igéjének igazsága, a közös hit és az igaz istentisztelet úgy elhomályosuljon és megrendüljön, hogy úgy látszik, mintha az egyház kihalt volna és nem állna fenn többé, amint az Illés próféta és mások idejében történt. De azért vannak Istennek ebben a világban ilyen sötét időkben is igaz imádói, még hozzá nem is kevesen...* (II. Helvét Hitvallás)

A második kísértésünk **a világból való kimenekülés, az elzárkózás** kísértése. Amikor a bűnös és gonosz világban egyfajta egyházi szubkultúrát hozunk létre. Amikor bezárkózva

gyülekezeteink falai közé, magunk köré egy olyan biztonságosnak tűnő álvalóságot teremtünk, ahol mi sem zavarjuk a világot és a az sem zavar bennünket. Majd komfortos elszigeteltségünkben mondjuk ki megvető ítéleteinket a világ felett, mert itt nem szól vissza senki. – **DE FIGYELJ CSAK!** Jézus így imádkozik értünk: ***¹⁵Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból...*** Pedig, ha valaki igazán ismeri a világot az Jézus!

A harmadik kísértésünk az előző ellentéte! Az, amikor az egyház **a feloldódik** a világban. Amikor lemosódnak a határok világi és szent között, amikor egyszerre már semmi különbség nincsen világ és egyház között. Amikor ugyanazok az ösztönök, bűnök, szándékok köszönnek vissza az egyházban, mint amivel a világban találkozunk. Amikor már ugyanúgy élünk, gondolkozunk, érzünk, reménykedünk, ugyanarra vágyakozunk, mint mindenki más. Amikor terepszínűvé válik a hitünk, amikor beleolvad a világ szivárványszínébe, feloldódik és láthatatlanná válik. – **DE FIGYELJ CSAK!** Jézus így imádkozik értünk: ***¹⁵Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.***

A negyedik kísértésünk az, amikor **az egyház felül akar kerekedni** a világon, amikor a világi hatalom aprópénzére akarjuk váltani Isten igazságát. Amikor arra vágyakozunk és azért küzdünk, hogy mi diktáljunk mindenkinek. A világi hatalmat magunkhoz ragadva, mintha a cél szentesítené az eszközt, egyfajta torz, emberarcú-teokráciát – isten-uralmat – valósítunk meg a világban, ahogyan azt a középkorú egyház tette. **DE FIGYELJ CSAK!** Jézus így imádkozik értünk: ***¹⁶Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való.***

Az ötödik kísértésünk az előző ellentéte, amikor minden **kritika nélkül kiszolgáljuk a világot**, behódolunk valamiféle rendszernek. Amikor túlzott hűségünkben már nem csak azt adjuk meg a császárnak - vagyis a világnak -, ami a császáré, hanem azt is, ami az Istené! Mert a minden egyedulalomra törő világi hatalomnak meg van az a törekvése, hogy szentesítse hatalmát azzal is, ami „nem e világból való”. De ha az egyház minden kritika nélkül kiszolgálja az államnak ezt a törekvését, akkor meglopja vele Isten dicsőségét!

(2) Csakhogy, amikor a keresztény egyház, a keresztény gyülekezet, a keresztény ember ezek közül a kísértések közül bármelyiknek enged, akkor **valamit felad önmagából!** Lemond valamiről, ami Isten népévé tett és tesz bennünket. Feladjuk azt a próféta küldetésünket, hogy megtérésre hívjuk a körülöttünk élőket, hogy vigasztaljunk, tükröt tartunk a világ elé, kimondjuk az igazságot és a valóságra irányítsuk az emberek figyelmét. Az evangéliumot hirdetve arra a Krisztusra irányítsuk vergődő, elrontott életükből kiutat kereső emberek figyelmét, aki a MEGOLDÁS! Ha engedünk bármelyik kísértésünknek, akkor beteljesülnek rajtunk Jézus ítélő szavai: ***Ha pedig a só megízetlenül, ... Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek.***

(3) **Akkor keresztény emberként hogyan is viszonyuljunk ehhez a világhoz?** A válaszomban nincsen semmi újszerű: **szeretettel hirdessük és éljük meg Krisztushoz tartozásunkat** szükségtelen és elvtelen kompromisszumok nélkül. Ehhez az kell, hogy Krisztus legyen egész életünk középpontja, aki köré építünk fel mindent: a családi életünket, a munkánkat, a vállalkozásunkat, a pénzügyeinket, az emberi kapcsolatainkat stb. Ha hisszük még, hogy ma sincsen más világot megváltó erő, mint a tiszta, megalkuvás nélküli evangélium, akkor nincs más választásunk: sóvá és világossággá leszünk ott, ahol élünk! És ha félelem van bennünk, biztasson bennünket Isten igéje: ***Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszárakat leverem.*** Ézs. 45,2.

